

RIMBAUD 2.

RÉSZLETEK ARTHUR RIMBAUD AFRIKAI VERSEIBŐL

utolszor rúgtam a nap felé
beborult
álomban disznót pörzsöltem transzszilvániában
ködcsillár lógott az égen
és a szüret épp készülődött
szép kövér gerezdek
szép kövér gerezdek
nagyanyám ha magyar volna
sütne nekem túrós csuszát
meg diós kalácsot
búbos kemencénkben
amit még dédapám rakott
a régiek zsigeri szakértelmével
ők még úgy születtek hogy tudták amit kellett
– mondanánk dédpapikára emlékezve
valahányszor tüzet gyűjtünk
az idő téglanyaméhében

ha magyar volnék egy idegen hazában
ami valamiképpen mégis az otthonom
azt hiszem tudnék én is mindent
ami tudható – mint a régiek
csak úgy mellékesen
nem hívalkodón
mint aki *úgy* született
s ekképpen természetesnek veszi a tudását
mint azt hogy két lába van
– bár ebbe most ne menjünk bele

ha magyar lennék tényleg igazából
és nem ilyen házsártos francia

abszint helyett szúrós pálinkákkal
öblögetném le torkomról a fájdalom porát
vagy az emlékezését
– minek emlékezni régmúlt tévedésekre
főleg hogy a szüret készülődik
szép kövér gerezdek szép kövér gerezdek
lógnak a szőlőtőkéken mint csillár a mennyezetről
mint eső előtt az isten lába
mint villon a kötél végén
míg nevetve lovagol hátán a halála

ha magyar volnék nem ilyen rémséges francia
más lenne biztosan az íze a sónak
és olyan szavakat tudnék hogy: csütörtök
szomjúság szépség gyöngy és szerelem
ha magyar lennék tán visszane a lábam
és rohannék át a végtelen tereken
anyám ha magyar volna ezt mondaná:
„fiam én szerettelek akárki is voltál”
és létezne isten is: a magyarok istene
– bólintana ha előtte meghajoltál

*

közvetve már öltem
hisz csempészttem fegyvert
de milyen lehet ölni igazán?
néha mikor bezárom a boltot
és meggondolom miféle tákolmány az ember
ez jut az eszembe

az a kurva verlaine majdnem megölt egyszer
belelőtt a kényes kezembe

ahogy néztem hogy folyik ki
azon a tátongó lyukon a vérem
arra gondoltam: vagy most meghalok
vagy tán a száz évet is megérem

arra gondoltam: csakis a rossz költők
ölhetnek meg egy másik embert
és a világon túl sok rossz költő van
így én is tartok önvédelmi fegyvert

lesznek még korok (hisz már voltak!)
mikor a dölyfös hatalommal
költők is eljárják a táncuk
olyik tangót olyik keringőt
rossz lesz majd nézni is az arcuk

lesz kor hogy a költőket is
besorozzák öngyilkos századokba
önmagukra lőnek majd egy nagy tükörben
és pozdorjává törnek – darabokra

lesz kor hogy a világ minden tája
harcol a világ minden tája ellen
kár hogy azt már nem érem meg
milyen sok fegyvert csempészhetnék
míg végül nekem is átlövik a mellem

jobb ha csempész vagy mint ismeretlen baka
ki a mások zsebéért hagyja ott fogát
fölém ne verjenek olcsó fakeresztet!
– egyik hasított fa fogja a másikat

és így mindegyik kereszt kiált
fehéren egy zsúfolt temetőben
engem ne ássanak más sok ezer mellé
okom erre is van nekem bőven

olyan is lesz hogy haláltáborokban
írják meg a legjobb verseket
nehéz lesz majd azokat elolvasni
a vérrel szarral akármire felrótt
kereszt- meg kaszásrímeiket

és lesz kor mikor a „művelt európát”
fallal választják ketté kelet felől
verset írnak a kollégák mindkét oldalára
(nehéz lesz majd tőlük – úgyis ledől)

ez akkor lesz mikor az éhes proletárok
letépi a súlyos láncok
aztán jelentgetnek egymásról baráti tiszteknél
amíg egyre mélyebbek lesznek a ráncok
végül már azokban fog folyni a duna a szamos
(mindegy a hangjuk olyan mint az oltok)
és a forradalmak is csak azokat emelik még feljebb
akik már azelőtt is egyenlőbbek voltak
hiába van megírva már minden
kik a verseket nem értik: azok ölnek
csak hogy feljebb lépjenek a számléltrán
hát föl föl ti rabjai a fölnek